Το μεγάλο κόλπο…

Νίκος Κουφόπουλος

Ημασταν ολοι αραχτοι, στο γνωστο το καφενειο.
Αφραγκοι, οσπου ξαφνικα ηρθε το… Φως το θειο.
Μην βιαζεστε, και θα σας πω τι εννοω αμεσως.
Δεν ηρθανε δολαρια, μαρκα, μα ουτε και… πέσος.
Απρόσμενα, φιλος παλιος, απ΄την παρανομια,
εφερε στην παρεα μας… μια πληροφορια.
Εχουν περασει χρονια πολλα, μα ηρθε η ωρα τωρα,
η ιστορια να γραφτει. Περασε πια η μπορα.
Αλλωστε ο νομος εξυπνος, τα εχει παραγραψει.
Την ιστορια ελευθερη αφηνει για να γραψει.
Ισως ταινια στο σινεμα, καποιος να την γυρισει,
ή καποιος με την κιθαρα του να μας την τραγουδησει.
Το κολπο ηταν δυσκολο, μα ειχε μεγαλειο.
Η αδρεναλινη θα εφτανε στο ανωτατο σημειο.
Φυγαμε ολοι πιο μετα να παμε να τα πιουμε.
Μετα ολοι στα σπιτια μας. Αργα. Να κοιμηθουμε.
Δεν ξερω αν κατάφεραν οι αλλοι να κλεισουν ματι.
Εμενα δε με χωραγε ο τοπος, το κρεβατι.
Ίδρωνα και ξεΐδρωνα σαν να ημουν στη Σαχαρα.
Μια ταραχη ειχα ομορφη, μια φλογα, μια λαχταρα.
Βρεθηκαμε παλι ξανα, ολοι, την άλλη μερα.
Θυμαμαι ηταν Κυριακη. Ξημερωνε Δευτερα,
Παλι κατω τα βαλαμε. Με σχεδια και με χαρτες.
Καποιοι ειπαν αυτά δεν γινονται. Εισтε ολοι μαλακες.
θα σας «τσιμπισουν» σιγουρα οι μπατσοι πριν ακομα,
προλάβετε να βγαλετε δυο φτυαριές με χωμα…

Μην παει ο νους σας καπου αλλου. Δεν ψαχναμε αρχαια.
Ουτε ταφους θα ανοιγαμε. Αυτή είναι άλλη παρεα.
Σας ειπα, κολπο δυσκολο, μεγαλο. Με φαντασια.
Αν θα το πετυχαίναμε, θα γραφαμε ιστορια.
Παμε λοιπον σιγα σιγα, να σας το περιγραψω.
Ειθε η Μουσα να είναι καλη μαζι μου για να γραψω,

μοναχα ότι εγινε. Τιποτα παραπανω.
Μα και να μην ξεχασω τιποτα. Καποτε θα πεθανω,
και δεν θα ηθελα αυτό μαζι μου να το παρω.
Ενταξει, ισως να τα πω μετα παλι στο χαρο,
όταν με την βαρκα του θα ερθει να με παρει.
Μα αυτος δε λεει τιποτα. Τα σβυνει με σφουγγαρι…

Τουνελ να σκαψουμε επρεπε γυρω στα δεκα μετρα,
κατω από δρομο κεντρικο. Πολύ χωμα και πετρα.
Στης τραπεζας θα μπαιναμε το θησαυροφυλακιο.
Δεν ειχε απ’ εξω φυλακα με το γνωστο φυλακιο.
Μοναχα ο συναγερμος, σιγουρα θα χτυπουσε,
μα εμας καθολου αυτό δεν θα μας ενοχλουσε.
θα ερχονταν και θα νομιζαν πως προκειται για λαθος,
ενώ εμεις θα βρισκόμαστε στης τραπεζας το… βαθος.
Τα θησαυροφυλακια, κλεινουν πορτες με ατσαλι.
Κανενας τιποτα από εκει δεν μπορεσε να βγαλει.
Εμεις από το πατωμα θα μπαιναμε. Από κατω.
Δεν ειχαν σκεφτει να βαλουνε ατσαλι και στον πατο.
Για ένα χρονο ψαχναμε να βρουμε εργαλεια.
Τρυπανια, φωτα, κομπρεσέρ. Κλεψαμε λατομεια…

Εκει προμηθευτήκαμε καποιοι και… κατι «άλλα»,
αλλά δεν είναι ωρα για αυτά. Ας μην μας παρει η μπάλα.
Σημερα για το…Ριφιφι μονο θα σας μιλησω.
Ισως καποια άλλη φορα, το στομα μου να λυσω,
και να σας πω κι αλλα πολλα. Όταν θα ερθει η ωρα.
Μα αρκεστείτε παρακαλω σε αυτά που λεω τωρα…

Ενας παππους. Μαγκας σωστος. Ωραιος πειραιώτης,
μικρο βαγονι εφτιαξε με ροδες. Ταξεως πρωτης.
Αθορυβο στις ραγες μας όταν πανω κυλουσε.
Σιγουρα αυτό το γειτονια, δεν θα την ενοχλουσε.
Καταλαβε πως εφτιαχνε κατι για καποιο…κολπο,
αλλα ποτε δε ρωτησε. Τα λεφτα μας πιασαν τοπο.
Όταν μας το παραδωσε, μας εκλεισε το ματι.
Μου ηρθε στο νου μου τοτε ευθυς ένα παλιο “κομμάτι”,
με τον ταμια που εδινε στους ληστες τις τσαντες

με τα λευτα κι ευχηθηκε: Καλη σας τυχη μαγκες.

Τις νυχτες μονο σκαβαμε. Τη μερα ειχε κοσμο.
Σας ειπα πως σε κεντρικο η τραπεζα ηταν δρομο.
Κάθε τοσο στηριζαμε το τουνελ να μην πεσει.
Γωνιες, σιδερα βαρια. Με επιανε η μεση.
Σκαβαμε ολοι με σειρα. Μιά ωρα ηταν η βαρδια .
Δεν αντεχε περισσοτερο κανενας. Ηταν άγρια,
σκληρη πολύ η δουλεια. Ο αερας να μην φτανει.
Μην φανταστείτε μαστορα, στον ώμο το σκεπάρνι,
και καλαμπουρια κανουμε με αλλους μαστορους διπλα.
Εδώ ηταν όλα…όλα…όλα…ολα …μα όλα στην…τσιτα…

Ειχαμε και απροοπτα. Να, ένα ζευγαρακι,
παρανομο ηταν προφανως. Βρισκονταν το βραδακι.
Κρυβονταν όπως και εμεις. Τους βλεπαμε… αθελα μας.
Το «εκαναν» σχεδον διπλα μας. Όλα ηταν μπροστα μας.
Κρυμμένοι περιμεναμε τον «φιλο»…να τελειωσει,
και το φιλι του αποχωρισμου στην ερωμενη του να δωσει.
Ενταξει εδώ μου ξεφυγε ένα μετρο παραπανω,
αλλα καταλαβαίνετε. Σε αυτά…κι εγω τα χανω.

Εχασα εικοσι κιλα. Σκαβαμε εξι μηνες.
Και οι αλλοι τα ιδια. Στο καφενειο, μας ελεγαν κηφήνες,
οι αλλοι που δεν ξερανε. Και ότι χαζογυρναμε.
Πως τιποτα δεν κανουμε και ότι… κωλοβαραμε.
Εμεις χαμογελουσαμε, μα καναμε την..παπια.
Μοναχα κοιταζομασταν με νοημα στα ματια.
Σκεφτομουνα καμια φορα πως είναι αδικια.
Δεν χαίρεσαι ολοκληρη την…παρανομια.
Ακους τους αλλους διπλα σου να λενε ιστοριες,
και θα ηθελες πολύ να πεις: Ρε, λετε μαλακιες.
Μα δεν μπορεις. Το στομα σου πρεπει να εχεις κλεισμενο.
Μενει μοναχα η αγρια χαρα για ό,τι είναι καμωμένο…

Παρασκευη απογευμα. Η τραπεζα ειχε κλεισει.
Φυγαν ολοι οι υπαλληλοι. Ποιος να μας ενοχλησει;
Αρχισαμε να σκαβουμε γρηγορα για να μπουμε,

την άλλη μερα. Καποιοι ειπανε μηπως να κοιμηθουμε,
για να ειμαστε ξεκουραστοι. Ξημερωμα Σαββατο.
Μα, μια τελευταια μου φτυαριά, τρυπησε ευθυς τον πατο.

Μπηκαμε μεσα. Τι θεαμα… Για λιγο σαστισμενοι
καθισαμε καταχαμα. Ημασταν κουρασμενοι.
θυριδες γυρω αμετρητες. Προσμεναν. Μας κοιτουσαν.
Και απ'εξω οι συναγερμοι…σαν σκυλοι αλυχτουσαν.
Ηρθε ένα περιπολικο. Κοιταξαν, κατι δεν ειδαν,
εδωσαν λαθος συναγερμο. Μετα από λιγο φυγαν.
Αρχισαμε να ανοιγουμε τις θυριδες μια μια.
Ηταν ευκολη δουλεια. Μα τι λεω; Σκετη λαγνεια…
Σαν ερωμενες τρυφερες τα ρουχα που πετανε,
και ολογυμνες σε παιρνουνε μαζι τους και σε πανε.
Σε ταξιδευουν σε ουρανους. Σου δειχνουν τα φεγγαρια.
Κι εμας τα ερωτικα παιχνιδια μας, ηταν …λοστοί και φτυάρια.

Κοσμηματα, λιρες χρυσες, ομολογα και μαρκα.
Δολαρια εκκατομυρια ηταν εκει σε…πάκα.
Και «σκονες» ηταν διαφορες, δεμενες σε πακετα.
Εφτα πιστολια βρηκαμε. Το ένα ηταν μπερέτα.
Γεμισαν τριαντα σακβουαγιάζ, τριαντα κιλα το ένα.
Τσιμπιομασταν καποιες φορες, αλλα δεν ηταν ψεμα.
Όχι δεν ηταν ονειρο. Δεν ητανε ταινια.
Μεσημερακι Κυριακης. Η ωρα ηταν μια.
Φορτωσαμε και φυγαμε. Μαζι σε σπιτι ολοι,
που ειχαμε πιασει από πριν. Εξω ηταν απ' την πολη.
Ειχαμε ανοιξει τις μισες περιπου τις θυριδες.
Καποιος ειπε: «Na γυρισουμε. Ειχε κι άλλες. Τις ειδες;».
Ηταν όμως αδυνατον. Ημασταν …«πεθαμενοι».
Τρεις μερες ολοι αυπνοι. Και εξουθενωμένοι,
Ο υπνος ηρθε πιο γρηγορα. Μας εκλειναν τα ματια.
Ειπαμε: Αυτό ητανε. Ας πανε στα κοματια.
Δεν ξαναπαμε παλι εκει. Κι ας εχει κι άλλο «πραμα».
Ετσι κι αλλιως ειχε συμβει ηδη …μεγαλο θαυμα.

Καπως ετσι τελειωσε αυτή η ιστορια.
Ποιος ξερεις ισως καποτε τη δουμε σε ταινια.

Από εμενα γεια χαρα. Ό,τι ειχα να πω το ειπα.
Και ελπιζω να καταλαβατε, πού εγινε…η τρυπα…

Και τωρα φιλοι μου ευθυς, τραγουδι παραθετω.
Ισως αναγκη αληθινα, να μην το εχετε υποθετω.
Μα ο ποιητης, γνωριζετε, ψωνιο είναι μεγαλο.
Αναρωτιεμαι μονο απλα, να βαλω αυτό ή …άλλο.
Γιατι όπως καταλαβαίνετε, χιλια εχω τετραδια,
γεματα με ποιηματα. [Καλα, καποια είναι αδεια].
Μα θα γεμισουν συντομα. Το υποσχομαι δημοσια,
και στοιχημα βαζω τωρα εδώ, δυο χιλιαδες γροσια,
αν δεν γεμισουν συντομα. Σιγουρα θα κερδισω.
Κι αν δεν κερδισω, εχει καλως. Μπορω κι ετσι να ζησω.

Εγώ είμαι η νύχτα

Εγώ είμαι η νύχτα.
Των άστρων ορίζω εγώ την άγρια λάμψη.
Τα όρνια, τα φίδια, της ζούγκλας τα θεριά.
Εγώ είμαι η νύχτα.
Στα όνειρά σας μπαίνω κάθε βράδυ. Εφιάλτης.
Τις Ερινύες εγώ στέλνω. Σας δουλεύω μια χαρά.
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Εγώ είμαι η νύχτα.
Των φονιάδων σας μαχαίρια, εγώ βάζω στο χέρι.
Των δήμιων σας πλέκω στις κρεμάλες τα σχοινιά.
Εγώ είμαι η νύχτα.
Κρυφά μεσ΄ στα ποτήρια σας, βάζω δηλητήριο.
Δαίμονας είμαι. Σας δουλεύω μια χαρά.
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Εγώ είμαι η νύχτα.
Κλέβω και από τη μέρα σας όταν μπορώ τις ώρες.
Στα τιποτένια σχέδια σας, βάζω τρικλοποδιά.
Εγώ είμαι η νύχτα.

Φτύνω τις λέξεις μου με σιχασιά μπροστά σας.
Πιο άθλιος από όλους, μα σας δουλεύω μια χαρά
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com